Skogsrå

Hennes mun är de ljummaste vindarnas källa och rösten ett valv som ekar av fågelstrupar. Hennes björkögon glittrar, hennes lindöron susar vid sommarens insjö.

Hennes tankar är myror som vandra fram över de vita molnen på himlen och molnen är hennes lugna, flyktiga känslor.

Hennes otaliga bröst är träskets mjukaste mossgula tuvor och hennes sköte liknar ett fågelbo mellan två kraftiga grenar och en näckrostjärn med hundraåriga gäddor och en blåklocka och en doft av murknande trä.

Hon ger dig blickar med trollsländorna och kysser dig med röda bär, hon kammar sitt hår med vinden.

Hon är ett hem för alla som älskar hemlöst, en lya för kroppar, en famn för barn som gått vilse och lemmar som vägarna brutit. Hon gömmer skuld eller oskuld utan att fråga.

Hennes andedräkt är frisk som ett lockrop och hennes väldiga kropp ligger orörd kvar när vandraren återvänder — men hennes själ flyr bort mellan träden och svarar alla som ropar.

Frågar du henne det som du helst av allt ville veta ger hon dig sanningens svar — din egen fråga tillbaka.

Gunnar EKELÖF